

Tu ob morju pozabim na življenje, ki se mi včasih gnusi, kakor pozabi bolnik nenadoma na svojo bolezen in si domišlja, da je popolnoma zdrav.“

Solnce se je bližalo polagoma k zatonu, in od morja je zapihljalo hladnejši veter.

„Kmalu bo večer. Če hočeš, pojdiva na pomol, predno se pogrezne solnce v morje,“ je govorila, in kakor prošnja so bile njene besede.

Plačal sem in šla sva z verande. Kakor na valovih je naju zaneslo med drvečo množico na pomol. Morje se je zasvetilo v trepetajoči luči, žarela so visoka jadra, goreča plan je prepevala svojo solnčno pesem; kakor v zlatu je krožil galeb visoko v zraku. Zagorela je krvavordeča luč, umirala, spet plašno vzplapolala in končno ugasnila.

Tesneje se je oklenila njena levica moje desnice. Tedaj se je oglasilo iz daljave kakor vzdihujoč, obupen klic v samoti se potapljajočega človeka in nenadoma je utihnilo v zamolklo šumečih valovih . . .

Ko sva se vračala proti mestu, je bila že črna noč.

Ivan Albreht:

Zadnji večer.

„Oče, tvoja volja je tvoj ukaz.
Glej, pred teboj na krvavi obraz —
daj, da govoriva nocoj!

V solzah je prišla in v smehu je šla,
duša moja je šla za njo;
srce moje želi ji neba . . .
Oče, ali me čuješ nocoj?

Daj mi kelih! Več! O daj,
kapljico vsaj mi še kani za njo!“

V strahu bolestnem zavzdihnil je gaj,
v bridki ljubezni je molil Krist:
„Oče, glej — zdaj sem tvoj . . .“